

dosarul nr. 3ra-506/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (D. Tricolici)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu)

ÎNCHEIERE

24 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Spînu Andrian, în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Spînu Andrian împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Spînu Andrian și a fost menținută hotărârea din 26 septembrie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă

La 24 mai 2018 Spînu Andrian a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că prin ordinul nr. 13-a din 02 mai 2018 a Serviciului Fiscal de Stat „Cu privire la atenționare”, a fost atenționat asupra neadmiterii pe viitor a încălcărilor privind respectarea programului de muncă în partea ce ține de întârzierea nemotivată de la serviciu. În acest sens a invocat că dânsul nu a întârziat la serviciu.

Prin cererea din 21 mai 2018 adresată Serviciului Fiscal de Stat, reclamantul a solicitat revocarea ordinului menționat și achitarea integrală a drepturilor salariale pentru luna martie a anului 2018 însă nu a primit nici un răspuns la cererea respectivă.

A invocat reclamantul că art. 58 al Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nu prevede aplicare sancțiunii disciplinare sub formă de atenționare.

De asemenea, a susținut că ordinul contestat este contrar prevederilor pct. 52 din Anexa nr.7 la Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009, care stabilește că cercetarea faptelor sesizate ca abateri disciplinare se finalizează cu adoptarea propunerii comisiei de disciplină cu privire la: 1) sancțiunea disciplinară aplicabilă, în cazul în care s-a dovedit săvârșirea de către funcționarul public a abaterii disciplinare prevăzute de lege; 2) clasarea cauzei, atunci când nu se confirmă

săvârșirea unei abateri disciplinare prevăzute de lege sau se constată expirarea termenului specificat la punctul 67 din prezentul Regulament.

Totodată, conform prevederilor art. 59 alin. (11) al Legea nr. 158 din 04 iulie 2008, modul de constituire, organizare și funcționare, componența, atribuțiile, modul de sesizare și procedura de muncă a comisiilor de disciplină se aprobă de Guvern.

De asemenea, contrar prevederilor pct. 59) din Anexa nr. 7 la Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009 nu i s-a adus la cunoștință procesul-verbal de clasare a cauzei și ordinul de clasarea a cauzei.

Consideră reclamantul că ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 13-a din 02 mai 2018 „Cu privire la atenționare” este un act administrativ de sancționare.

A invocat că în ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 13-a din 02 mai 2018 „Cu privire la atenționare” nu sunt menționate temeiurile de fapt a aplicării sancțiunii; temeiurile de drept a încălcării sancțiunii, organul în care sancțiunea poate fi contestată, motivul pentru care a fost/sau nu a fost aplicată sancțiunea disciplinară. Astfel, ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 13-a din 02 mai 2018 „Cu privire la atenționare” nu este întemeiat din punct de vedere juridic.

Referitor la încălcarea procedurii stabilite, reclamantul a menționat că ancheta de serviciu nu a fost desfășurată, nu au fost întocmite procesele-verbale cu privire la desemnarea desfășurării anchetei de serviciu.

Totodată, a menționat că a fost lezat în drepturi prin neachitarea salariului. Astfel, a menționat că pentru luna martie a anului 2018 nu a fost achitat salariului în partea ce ține de alte plăți de stimulare în sumă de 1 000 de lei; diferența pentru sporul de eficiență în activitate în sumă de 4 000 de lei.

A solicitat reclamantul anularea ordinului nr. 13-a din 02 mai 2018 a Serviciului Fiscal de Stat „Cu privire la atenționare”, în partea sancționării lui Andrian Spînu; obligarea Serviciului Fiscal de Stat să achite diferența plăților salariale; repararea prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 26 septembrie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, acțiunea a fost respinsă.

Spînu Andrian a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Spînu Andrian și a fost menținută hotărârea din 26 septembrie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Pentru a decide astfel instanța de apel a menționat că prin ordinul nr. 13-a din 02 mai 2018 reclamantul nu a fost sancționat disciplinar, iar faptul atenționării prin acest ordin despre neadmiterea pe viitor a încălcării nu constituie o încălcare din partea angajatorului. Mai mult, nu a fost încălcat careva drept al reclamantului.

Instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiate și pretențiile reclamantului prin care acesta pretinde că ca urmare a emiterii ordinului menționat nu i s-a achitat salariul în mărime deplină. Or, însuși reclamantul a recunoscut că salariul de funcție pentru luna martie 2018 i-a fost achitat în mărimea stabilită, iar sporul la salariu variază lunar în dependență de eficiența lucrului efectuat.

La 22 februarie 2019 Spînu Andrian a depus recurs împotriva deciziei din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanțele au dat o apreciere arbitrară probelor, nu au constatat și nu au elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei. A menționat că instanțele nu au stabilit vinovăția sa din considerentul că cauza nu a fost clasată, precum și faptul că recurentul nu a fost sancționat disciplinar.

Examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

După cum rezultă din speță litigiul a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Conform materialelor dosarului plicul de corespondență cu decizia instanței de apel la data de 22 decembrie 2018 a parvenit către recurent. Astfel, recursul este depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2, 3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii

acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2,3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Spînu Andrian nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului consideră că recursul depus de Spînu Andrian nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2,3,4) al Codului de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230, 258 alin. (3) ale Codului administrativ și art. 433 lit. a) al Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Spînu Andrian se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru